

Sygn. akt VI K 82/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017r.

Sąd Rejonowy w Lesku, Zamiejscowy Wydział VI Karny z siedzibą w Ustrzykach Dolnych w składzie:

Przewodniczący SSR Daniel Radwański

Protokolant Izabela Malinowska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017r. w Ustrzykach Dolnych, na posiedzeniu

sprawy

W. P. - s. S. i A. z domu P. ur. (...) w R., zam. (...)-(...) L., O. (...), obywatelstwa polskiego, nie karanego, PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 lutego 2017r. w miejscowości U., gm. U., pow. (...), woj. (...) prowadził samochód osobowy marki J. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, po drodze numer (...), stanowiącej dojazd do prywatnej posesji, będąc w stanie nietrzeźwości – 0,96 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a §1 kk

I. na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego W. P. o czyn z art. 178a §1 kk opisany w akcie oskarżenia na okres 2 (dwóch) lat próby,

II. na podstawie art. 67 §3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a §1 kk **orzeka** od oskarżonego W. P. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,

III. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 640,00 (sześćset czterdzieści) złotych i zwalnia od uiszczenia opłaty sądowej.

Sygn. akt VI K 82/17

UZASADNIENIE

Wyroku z dnia 10 lipca 2017r.

W dniu 26 lutego 2017r. w miejscowości P. oskarżony W. P. uczestniczył w spotkaniu towarzyskim z udziałem K. G. i jego żony. Po imprezie został odwieziony do swojego domku letniskowego w U. przy ul. (...). Do domku oskarżonego, od ul. (...) prowadzi droga dojazdowa znajdująca się na nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), będąca we współwłasności oskarżonego. W domu oskarżonego doszło do awantury między oskarżonym i K. G., podczas której K. G. chwycił pogrzebacz, a przestraszony oskarżony wybiegł z domku i wsiadł do swojego samochodu osobowego marki J. (...) o nr rej. (...). Chciał zablokować drzwi pojazdu, ale zanim to zrobił, K. G. otworzył je. Wówczas oskarżony uruchomił samochód i zamierzał przejechać nim do domu sąsiada położonego przy tej samej drodze prywatnej, co dom oskarżonego. Ruszając potrącił otwartymi drzwiami napastnika. Następnie przejechał ok. 100 metrów, wysiadł z samochodu i pobiegł do domu sąsiada G. S.. Poprosił go o wezwanie policji. Pozostawiony na drodze samochód oskarżanego wjechał do pobliskiego rowu, gdyż został pozostawiony na luzie, bez zaciągniętego hamulca ręcznego. Po

przyjeździe policji oskarżony został przebadany za zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem – 0,96 mg/l, 1,01 mg/l i 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań: G. S. (k.32), J. W. (k.38), K. G. (k.41-42), D. D. (k.54), protokołu z badania stanu trzeźwości (k.2-3), protokołu oględzin i dokumentacji na płycie CD (k.4-5, k.21, k.28-29), karty karnej (k.37).

Dowody te dały podstawę do ustalenia spójnego i logicznego stanu faktycznego. Zeznania świadków K. G. i G. S. stanowiły podstawę dla ustalenia, że oskarżony wszedł do samochodu uciekając przez K. G., a celem przejazdu był dom G. S. położony kilkaset metrów od miejsca parkowania pojazdu oskarżonego. Okoliczności te znajdowały także potwierdzenie w zeznaniach policjantów wezwanych na miejsce na prośbę oskarżonego, wobec których zarówno oskarżony, jak i G. S. przedstawili powód interwencji, w sposób zgodny z wyjaśnieniami oskarżonego.

Dlatego też wiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego W. P. (k.14-15), w szczególności co, do okoliczności w jakich doszło do uruchomienia pojazdu i celu jazdy. Były one bowiem logiczne i spójne z zeznaniami w/w świadków.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych Sąd stwierdził, że oskarżony W. P. dopuścił się czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, a stanowiącego występki z art. 178a § 1 kk. Przepięstwo to popełnia ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości. Oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem, a przedstawione przez niego okoliczności czynu były spójne z zeznaniami świadków. Natomiast stan nietrzeźwości oskarżonego był bezsporny i wynikał z protokołu użycia alkometru.

Oskarżony podnosił wprawdzie, że ruch kierowanego przez niego pojazdu odbywał się na drodze niebędącej drogą publiczną, lecz prywatną, wykorzystywaną faktycznie jedynie przez właścicieli dwóch budynków położonych przy niej, w związku z czym nie można było przyjąć, że kierował on pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Taka interpretacja pojęcia „ruchu lądowego” nie była uzasadniona, ponieważ jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KK 472/16, „pojęcie ruchu lądowego, użyte w art. 178a §1 kk, należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego 1 kk miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników”. Takie też rozumienie ruchu lądowego prezentuje Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Nie budziło wątpliwości, że utwardzona doga dojazdowa do posesji była wydzielona z nieruchomości do niej przylegających, utwardzona i faktycznie służyła do poruszania się po niej samochodów.

Mając na uwadze okoliczności czynu oskarżonego Sąd stwierdził, że uzasadnione będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Art. 66 § 1 kk stanowi, że Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestęstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Wszystkie przesłanki warunkowego umorzenia postępowania karnego określone w tym przepisie zostały spełnione. Przede wszystkim okoliczności czynu nie budziły wątpliwości. Nawet świadek K. G., z którym oskarżony miał zatarg potwierdził wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie i zeznał, że oskarżony zatrzymał samochód przed domem G. S.. Także świadek G. S. i funkcjonariusze policji potwierdzili, że wezwanie policji na miejsce, gdzie następnie ujawniono popełnienie czynu przez oskarżonego, nastąpiło z jego inicjatywy, w związku z zajściem z udziałem K. G.. Okoliczności te stanowiły podstawę ustalenia pobudek działania oskarżonego oraz stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, które nie były znaczne. Oskarżony uruchamiając pojazd działał w stresie, w celu ochrony swojego zdrowia, co było uzasadnione tym, że goniony był przez nietrzeźwą osobę wyposażoną w metalowy pogrzebac, a jego intencją nie było bezprawne uczestniczenie w ruchu drogowym, lecz szybka ucieczka i to wyłącznie w celu przejazdu do najbliższego domu sąsiada, tj. ok. 100 m. To stanowiło podstawę do przyjęcia nieznacznego stopnia winy oskarżonego.

O nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przesądzało to, że kierowanie pojazdem odbywało się częściowo po nieruchomości oskarżonego, a częściowo, w niewielkim zakresie na drodze gruntowej, nie stanowiącej drogi publicznej, będącej współwłasnością oskarżonego. Faktycznie z drogi tej korzystali oskarżony i jego sąsiad G. S.. Ruch innych pojazdów na tej drodze był mało prawdopodobny, szczególnie, że zdarzenie miało miejsce ok. północy. Ponadto oskarżony nie był karany za przestępstwa, a jego warunki osobiste tj. unormowana sytuacja życiowa, w tym rodzinna i zawodowa uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Dlatego też na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego W. P. o czyn z art. 178a §1 kk opisany w akcie oskarżenia, na okres 2 lat próby. Dłuższy od minimalnego okres próby da sposobność do weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Na podstawie art. 67 §3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a §1 kk Sąd orzekł od oskarżonego W. P. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1.000 złotych, które ma odnieść wobec niego cele represyjne i wychowawcze.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy „o opłatach w sprawach karnych” z dnia 23.06.1973 r. (Dz.U. z 1983r. Nr49, poz.223 z zm.) Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 640,00 (sześćset czterdzieści) złotych i zwolnił od uiszczenia opłaty sądowej.